



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 25. Honorius defensus a Joanne IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

Sæculum VII
A. C. 641.

Heracleonas
Imperator.

sentire, ut ille a Pirrho Patriarcha coronaretur, qui ex nomine Patris sui dictus est Constantinus seu potius Constans, nam sub isto nomine notissimus est. Pirrus vero, cum plebis in se furentis vesaniam pertimesceret, noctu Ecclesiam ingressus, omnes res Sacras veneratus est, tumque detracto sibi Pallio & super Altare posito dixit: *Recedo a populo rebellis, sed non ab dico Sacerdotium.* Postquam deinde in domo piissimæ cujusdam mulieris delituisset, captata occasione Calcedonem, & inde in Africam navigavit. Eo depulso in Sedem Patriarchalem Constantinopolitanam immissus est Paulus Presbyter & Magnæ Ecclesiæ Oeconomus, mense Octobri Indictione decima quinta eodem anno 641. Is quoque Monothelitarum Hæresin sectabatur, illamque Sedem annis tredecim obtinuit. Haud multo post tempore ex Senatus Decreto Martinam prius lingua, & Heracleonam naribus mutilatis in exilium miserunt. Itaque Constans, Heraclii Nepos, solus Imperium consecutus annis viginti septem regnavit.

§. XXV.

Honorius defensus a Joanne IV.

Ubi ad Joannem Papam delatum fuit, Constantinum Heraclio Parenti suo success-

successisse, scripsit Honorii Apologiam in Sæculum VII
 hunc modum: *Multæ Epistolæ ex di-* A. C. 641.
*versis locis ad nos afferuntur, unde co-
gnoscimus, totum Occidentem offendi
sparsis litteris Fratris Nostri Pirrbi to. 5. Conc.
Patriarchæ, docentis res novas contra p. 1758.
Fidem, & dicentis, in eadem secum
sententia fuisse Honorium Antecessorem
Nostrum, qui ab hac opinione fuit alienis-
simus. Sergius Patriarcha venerabilis
memoriæ ad Honorium scripserat, quos-
dam in Jesu Christo duas contrarias
Voluntates admittere. Ille respondit;
Jesum Christum simul esse perfectum
Deum & perfectum hominem, sed cum
venisset Naturam humanam reparaturus,
ipsum solum sine peccato fuisse conce-
ptum & natum. Hinc nunquam habuis- p. 1760.
se duas contrarias Voluntates, nec in
eo Voluntatem Carnis contra Volunta-
tem Spiritus pugnasse. Nos quidem has
duas Voluntates tanquam effectum pec-
cati Adami habere, ita ut stimulus car-
nis quandoque Spiritui resistat, & quan-
doque Voluntas Spiritus Voluntatem car-
nis oppugnare conetur, sed Dominum
Nostrum assumpsisse unicam Humanita- p. 1761.
tis Voluntatem naturalem, cujus abso-
lute fuisset Dominus, tanquam DEUS,
cui omnia obediunt. Ergo Antecessor
meus docuit; non esse in Jesu Christo
*duas Voluntates contrarias sicut in no-**

Sæculum VII *bis peccatoribus, idque aliqui ad opinio-*
A. C. 641. *nem suam detorquentes, suspicati sunt,*
eum docuisse in Christo unam eandem-
que Divinitatis & Humanitatis esse Vo-
luntatem; quod veritati simpliciter ad-
versatur.

Respondeant mihi, si possint, secun-
dum quam Naturam affirmant, JE-
sum Christum unicam habere Volunta-
tem? Si id solum de Natura Divina
intelligant, quid de Humanitate dicent?
necessarium est enim confiteri, Christum
esse Hominem perfectum, ne simus Ma-
nichæi. Si vero Jesu Christo secun-
dum Humanitatem suam tribuant uni-
cam Voluntatem, attendant, ne cum Pho-
tino & Ebione damnentur. Si dicant,
duas Naturas unicam habere Volunta-
tem, non solum Voluntates confundunt,
sed Naturas; qui enim unicam Divi-
nitatis & Humanitatis in Jesu Chri-
sto Operationem affirmat, nonne eidem
cum Eutybianis & Severianis unicam
Naturam tribuit?

Ceterum id quoque ad nos retulerunt,
missum fuisse ad Episcopos Circularem
Libellum, cui ut contra Epistolam S. Leo-
nis & Concilium Calcedonense subscri-
bant, Episcopi compelluntur. Hic de
Ectesi Heraclii loquitur, & subjungit:
Quamobrem vehementer exoptamus, ut
Deus tibi, Fidei suæ Defensori, bonam
men-

tem indat, & hunc Libellum publice affixum diripi jubeas, qui omnibus Fidelibus in Occidente, imo & Populo Constantinopolitano scandalo fuit. Eja! dum Regnum auspicias, da istud precibus Ecclesiae, Matris tuae! (*) Verisimile est, Imperatore Constantino praecoci fato erepto, istos hortatus effectum caruisse.

Saeculum VII
A.C. 642.

§. XXVI.

Joannis IV. obitus. Theodorus
Papa.

Sed nec Pontifex his diu superstes fuit, quippe anno sequente 642. obiit, sepultusque est ad S. Petrum, duodecimo Octobris, postquam Sacram Sedem anno uno mensibus novem & aliquot diebus tenuisset. Hoc brevi Pontificatus sui tempore magnam pecuniae vim, Martini Abbatis, sanctissimi & fidelissimi Viri ministerio usus, in Istriam ad redimendos e manibus Sclavorum captivos misit.

Anast.

E 4

fit.

(*) Ex his non tantum incorrupta semper Romanorum Pontificum Doctrina, sed etiam cura vere Pastoralis & Apostolica Ecclesias Orientales in Fide Orthodoxa & Communionem Ecclesiae Universalis conservandi dispicitur. Nemo profecto, si aequus rerum Arbitrator sit, funesti Schismatis culpam in Sedem Romanam rejecerit.